

[Glønborg]

pladsen, det skal være et andet sted. Men der-ved ville vi jo påføre virksomhederne og medarbejderne nogle problemer i de tilfælde, hvor en arbejdsopgave rent faktisk tager mere end de 37 timer, fordi den faste medarbejder bliver afskåret fra at udføre den. Det er virkelig et problem, vi skal generelt ikke have for meget overarbejde, men vi må også erkende, at i visse situationer er det nødvendigt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I en tid med stor arbejdsløshed må vi vel alle sammen – og det gør vi også, det tiltror jeg alle partier – forsøge at finde frem til, hvordan vi på en eller anden måde kan nedbringe den. Først må vi kigge lidt på, hvordan udviklingen har været, både med hensyn til antallet af arbejdsløse, og hvor meget der rent faktisk arbejdes, og det kan vi tydeligst se inden for den offentlige sektor. Og det er ikke talmagi – der var en, der sagde noget om skrivebordsteorier, og selvfølgelig sidder man ved et skrivebord og skriver sine forslag ned – men der er faktisk kloge folk, som har gennemregnet det på baggrund af offentligt tilgængelige statistikker, og inden for det offentlige system ser det altså toset ud. Der arbejdes mere over end nogen sinde, samtidig med at man forsøger at bilde folk ind, at vi kan undvære en hel masse mennesker i den offentlige sektor. Og det er de undersøgelser, som er udgangspunktet for vores forslag.

Jeg erkender, at det forholder sig, som fru Jytte Andersen sagde. Jeg kommer fra en by, hvor overarbejde inden for den offentlige sektor har været et stort problem. Det har det været inden for politiet, inden for fængselsvæsenet, og det har været en plage for de mennesker, det drejer sig om, at de ikke kan afspadsere deres overarbejde. De har nemlig regler for det, skal jeg hilse og sige, og det har man da heldigvis mange steder, men på grund af den stramme økonomi kan man ikke klare problemet ved at ansætte nogle flere. Der er ansættelsesstop, det er dét, der er problemet, og det bliver vi altså nødt til at diskutere her i Folketinget.

Det kan godt være, at man ikke vil diskutere det på baggrund af dette forslag – det må jeg så leve med, så må jeg lave et andet – men vi bliver nødt til at diskutere det faktisk, at selv de steder, hvor man overenskomstmæssigt og af-

talemæssigt har klaret det med, at man forlanger afspadsring af overarbejde, lader det sig ikke praktisere. Der sker bare det, at puklen bliver lagt på nogle andre, og så kører det derudad, præcis som da vi fik nedsat arbejdstiden. Der var nogle, der kom til at løbe meget hurtigere, for der blev ikke ansat nye medarbejdere, og det kan vi da ikke leve med. Vi kan da ikke leve med så mange tusinde arbejdsløse her i landet, samtidig med at nogle andre – jeg havde nær sagt – knokler en vis legemsdel ud af bukserne. Vi kan da ikke sidde og se på, at det fortsætter. Skatteyderne skal betale arbejdsløshedsunderstøttelsen, og folk, der går på understøttelse, må gå fra hus og hjem.

Og så står man herinde og siger, at vi ikke skal forbyde folk at arbejde over. Jamen hvad så med alle dem, som man tvinger til at gå fra hus og hjem, fordi begge forsørgere i en familie bliver arbejdsløse, om jeg må spørge? For det er jo resultatet af det her; ligegyldigt hvilket forslag man kommer med, bliver der sagt, at det skal vi ikke arbejde med herinde, det skal parterne selv finde ud af, man kan ikke tvangslovgive på det område. Men den går jo ikke! Fremover bliver vi jo nødt til at fordele arbejde og fritid her i landet på en helt anden måde, for vi kan ikke betale os ud af det, og vi kan i hvert fald slet ikke betale os ud af de tragedier, der bliver ved med at forekomme, når folk ikke kan få lov til at arbejde.

Jeg vil godt sige til de ordførere, som har skudt mig næsten hvad som helst i skoene i dag – både da vi behandlede det foregående forslag og dette her – at der står ikke noget om at forbyde overarbejde nogen steder i forslaget, for selvfølgelig kan man ikke klare en sådan situation med at udstede forbud. Der står, at vi ønsker at få udarbejdet nogle regler, så man f.eks. inden for et år skal afspadsere overarbejde for at få nogle flere i beskæftigelse. SF har aldrig, hverken i radio eller tv eller andre steder for den sags skyld, gjort sig til talsmand for indførelse af forbud mod at arbejde. Det kunne vi ikke drømme om, for vi ved godt, det ikke kan lade sig gøre.

Men vi har jo overenskomster her i landet, og arbejdsministeren er medlem af en regering, hvor finansministeren er arbejdsgiver for stort set hele det offentlige område. Derfor mener jeg, at arbejdsministeren må sige til finansministeren: Jeg har kunnet udlede af debatten i